

Parlament de l'estudiant Laura Grande (Grau en Publicitat i Relacions Públiques)

Bona tarda a totes i a tots,

Miquel, amb el teu permís: qui m'escolti que se posi sa mà en ses cap! Bé, primer de tot volia avisar-vos que aquest no serà el discurs de graduació de l'Steve Jobs. Aquest no us el sabeu de memòria, però m'agradaria que us hi quedés gravada. I no és el seu discurs perquè aquesta no és la Universitat de Stanford; aquesta és encara millor: la universitat d'excel·lència internacional. Un espai que en més d'una ocasió ha estat més un hotel que una universitat. Ho sabeu. Sabeu que la vida a la Pompeu ha estat molts cops com allotjar-se al Hans Brinker Hotel.

Ara fa quatre anys que vam entrar per la seva porta amb les mirades perdudes. Ara, les que estem perdudes som nosaltres. Però com hem gaudit de l'estada! Quin luxe tota la trajectòria, haver experimentat tant i tan apassionadament com ho hem fet. Recordo encara aquell moment en què ens vam trobar al *hall* de l'hotel i vam rebre la que seria la primera advertència, que ens perseguiria la resta d'anys: "Els de Publicitat i Relacions Públiques sou molt competitius, que no sabeu on us heu ficat!". Doncs, no: no ho sabíem pas. Però si per alguna cosa donen quatre anys és per saber modificar el missatge. No és que siguem competitius, és que som apassionats. I aquesta mateixa passió és la que hem anat transportant arreu on anàvem. En cada projecte, en cada entrega, en cada presentació. L'estada en aquest hotel només ha estat una prova de tota la passió que haurem de posar en el nostre futur. De veritat, no hi haurà res més apassionant que el *brainstorming* fins a les tantes, les rebaixades de pressupost de les campanyes i repartir *flyers* a la porta de la discoteca. Però, ara de veritat! Enhorabona per tot el que hem aconseguit i per ser aquella classe de persones que es deixen la pell en tot el que fan. I us ho comunico, perquè és la nostra tasca: "Fer-ho bé i fer-ho saber", que tant ens va repetir el Palència.

Ara que comencem a acomiadar-nos de les que han estat les nostres habitacions, feu una petita mirada d'aquelles romàntiques com si poguéssim veure el passat, perquè crec que amb tant d'impuls a vegades ens hem oblidat de passejar. I que fàcil comunicar quan els valors de les vostres marques personals són tan bons. I és que quatre anys convivint al mateix espai donen per molt. Han donat per coincidir en espais comuns com la biblioteca, allà on ens animàvem les unes a les altres recordant-nos que, vinga, que això no és res!, que estem en la famosa setmana deu! Però si no teníem el plaer de trobar-nos a la biblioteca, tranquils, que estàvem a la zona VIP o a la recepció de l'hotel, amb un full o un discurs de reclamacions d'aquests que tanta guerra han donat. El nostre espai preferit, però, era aquell bar preciós de quarantena on dinàvem el gran buffet tot inclòs: el *tupper*. O bé al pati, que a finals de juny es convertia en la nostra platja imaginària, des d'on tants cops hem volgut canviar el món. A vegades, però, ens hem creuat ben poc a l'hotel... Eren aquells moments en què necessàriament ens havíem d'absentar, perquè ja sabeu que per pagar-se l'allotjament un ha de treballar fora del seu estimat hotel que tanta feina requeria.

Aprofito aquí i ara per donar les gràcies a tots els pares i mares aquí presents que han lluitat cada dia perquè poguéssim continuar estant en aquest hotel de tanta excel·lència internacional.

Sense vosaltres, molt possiblement hauríem d'haver fet *check out* abans de temps. Però, estimades publicitàries i erreperes. Avui som nosaltres qui decidim marxar. Marxem amb amics increïbles. Marxem amb les nostres maletes plenes d'experiències i de coneixements nous. Ara sí, que comenci el viatge. I que ens tornem a trobar allà a fora. Fora d'aquestes quatre parets. Perquè ara estem més que mai preparades per enderrocar-ne unes quantes més.